No. 23. 1847

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 22 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

AUGSBURG, den 9 Februarij. Sedert eenige dagen is [illegible] het stilzwijgen opgelegd en is de operatie-manier, met inademing van zwavel-ether aan de orde van den dag. Eergisteren werd hier, met het beste gevolg, na inademing dier ether, eene operatie met gloeijend-witijzer verrigt en heden werden er twee operatiën, op dezelfde wijze, de eene, het afnemen van den beneden-scheukel, de andere, het wegnemen eener phimosis, met den besten uitslag bewerkstelligd. Het inademen, — tot dat er bewusteloosheid op volgde, — duurde, bij al de drie lijders, zelfs met tusschenpoozen, niet langer dan vier minuten, ja, eenmaal slechts twee minuten. Naar de verklaringen der patiënten, hadden zij, gedurende de operatie, de aangenaamste droomen. De dienstmeid droomde op een groot bal te zijn; de handwerksgezel verbeeldde zich in een groot leger verplaatst, en de derde lijder, dat hij in het koffijhuis al zijn geld had verspeeld. Men begrijpt, hoe hij, bij zijn ontwaken, zijne hersenschimmige schuldeischers uitlachte.

— Onze *Allg. Zeitung* deelt eenen brief uit Dschedda in Arabie mede, welke, onder bijvoeging van verscheidene bijzonderheden, het berigt bevestigt, reeds vroeger nopens het uitbersten der cholera onder de Muzelmansche pelgrimmen te Mekka gegeven; men leest er het volgende in: « De cholera is dit jaar, even als in 1832, onder de pelgrimmen te Mekka uitgebarsten, met gelijke omstandigheden, maar nog veel grootere hevigheid en sterfte dan destijds. Op den dag toen de geheele drom der pelgrimmen, omstreeks 60,000 in getal, den berg Arafat verliet, om in het dal van Mina de offerdieren te slagten, brak eensklaps de ziekte bij hen uit. In de eerste dagen der bedevaart had men wel is waar reeds enkele ziektegevallen bemerkt, doch zij had onder de dweepzieke, aan sterfgevallen gewone menigte, geene groote oplettendheid verwekt, maar nadat zij, eenen dag en eenen nacht met bidden op den berg Arafat had doorgebragt, vielen er plotseling honderden. De talrijke volksmenigte drong zich in het dal van Mina zaam, waar zij steeds drie dagen met het slagten van kameelen en schapen en met onophoudelijk smullen doorbrengt, en onder zulke omstandigheden is het niet te verwonderen, dat de eerst uitgeputte, en snel daarop over verzadigde menschen de hulpelooze offers der ziekte geworden zijn. In deze drie dagen stierven er duizenden; andere vloden naar Mekka bij hunne gastvrienden, om daar te sterven en de nog overige menigte stoof vervolgens in alle rigtingen de stad uit, alom dood en schrik met zich voerende. Het getal der in vijf dagen tijds gestorvenen wordt op 20,000 geschat, van welken het grootste gedeelte, onbegraven, den grond rondom de heilige stad bedekt. Gelukkiglijk is eergisteren en gisteren eene sterke regen gevallen, en men hoopt dat daardoor de kracht der ziekte gebroken zal zijn. Waarschijnlijk zullen de Turken de karavaan van Damascus, en de Egyptenaren die van Suez aan de grenzen aanhouden, en men kan alsdan op eene nieuwe, vreeselijke sterfte onder deze afgematte en besmette menigte rekenen. Hier bevindt men zich op dit oogenblik in een zonderlinge soort van verlegenheid; een groot gedeelte van de bedienden der rijkere inwoners van Dschedda had de bedevaart mede gedaan, vermits een Arabier geene gelegenheid verzuimt, om zich de verdienste van dit goede werk zoo dikwijls mogelijk te verwerven. Nu bevindt zich een groot aantal huizen zonder alle bediening, en men schroomt, de armeren onder de terugkeerende pelgrimmen in huis te nemen, uit vrees dat zij de cholera met zich mogten brengen.

— Uit Maagdenburg verneemt men, dat den 8. dezer, tien wagens met aardappelen geladen, door het gemeen zijn aangevallen, doch dat de mareschaussée de volksmenigte tijdig genoeg heeft uiteen gedreven.

— Uit Hamburg wordt geschreven, dat, in weerwil van de dagelijks verstrekte hulp zoo door het gouvernement als door particulieren, aldaar zulk een toenemende armoede heerscht tengevolge van de duurte der levensmiddelen, dat de uitspruitsels van aardappelen, die anders weggeworpen of tot voedsel voor de varkens werden gebruikt, nu 10 shellingen (45 cents) de zak kosten en door vele behoeftigen gretig worden verslonden.

— Te Genève stierf onlangs in de gevangenis de oudste gevangene misschien in geheel Europa: zekere *Soete*, die in den jare 1778 wegens moord ter dood veroordeeld, maar kwijtschelding van straf erlangde met verandering tot levenslange gevangenisstraf. De staatkundige gebeurtenissen hadden hem reeds eenmaal vrij gemaakt, maar hij verlangde weder vastgezet te worden, omdat hij zich geen middel van bestaan verschaffen kon.

ENGELAND.

DUBLIN, den 12. Februarij. Alle graansoorten zijn 1 s. per ton gerezen en alle andere levensmiddelen waren insgelijks hooger, doordien de ingetreden vorst den toevoer belette. De berigten uit de provinciën, in onderscheidene bijeenkomsten voorgebragt, zijn een bedroevende herhaling van de vorige. Dagelijks vermeerderende ellende — de nood des volks stijgende met eiken dag — het uitzigt van het land duisterder — sterfte ten gevolge van gebrek, met schrikbare snelheid voortgaande — en tooneelen van den hartverscheurendsten aard, elke plaats innemende — dit waren de mededeelingen door bijna ieder lid der vergaderingen voorgedragen. — Pachters die vroeger in goede omstandigheden waren, bevonden zich insgelijks in verlegenheid, en zelfs personen, die nimmer zulk eenen toestand konden vermoeden, bevorden zich in dezelfde omstandigheden. In de weeshuizen alleen zijn 1500 sterfgevallen gedurende de laatste week van januarij geweest doch wordt hiervan geene aanteekening gehouden. — Een brief uit Leitrim zegt: De landbouwende klasse verdwijnt van de oppervlakte der aarde in Ierland.

— De heer *O'Connell* heeft in het Lagerhuis in eene treffende redevoering, de ellende van 't Iersche volk met de levendigste kleuren afgemaald. Hij heeft opgegeven, dat in Ierland reeds van honger zijn gestorven 5000 menschen en 10 000 kinderen. Hij berekent dat als Ierland niet krachtig wordt ondersteund, 2 millioen menschen van honger en koortsen zullen sterven.

— Een reizend predikant van de secte der wederdoopers heeft dezer dage Bridfort bezocht, en het schijnt, dat dit niet zonder goed gevolg is geschied; want in weerwil van eene scherpe koude heeft hij acht personen, waaronder ook vrouwen, gedwongen om zich in het water der rivier Allington te dompelen. De ongelukkige neophyten traden uit dat bad bevend en klappertandend van koude. Hun toestand was deerniswaardig.

FRANKRIJK.

— In de gemeente St. Antoine, departement du Doubs, heeft een zeldzaam voorval plaats gehad, hetwelk ligtelijk de vreeselijkste gevolgen had kunnen na zich slepen. Drie stieren geraakten op eene weide in gevecht met elkander; de zwakste nam de vlugt, maar werd door de twee andere vervolgd. De vlugteling redde zich in het schoolvertrek, alwaar de meester met al de kinderen bijeen was. Te vergeefs trachtte de meester het dier schuw te maken en weg te jagen; het greep hem aan, en wierp hem op de tafel. Maar nu volgde een vreeselijk tooneel. De beide andere stieren, waren weldra ook binnen gekomen, wierpen zich op den eersten, en in het schoolvertrek, waarin zich een veertigtal kinderen bevond, nam de strijd tusschen de verwoede dieren op nieuw een aanvang. Men kan begrijpen welk een schrik dit in de vreedzame kamer verspreidde en onder de beangste kinderen, welke zich onder de banken en tafels verscholen, welke zwakke beschutmiddelen evenwel door de razende dieren omvergeworpen en vernield werden. Gelukkig herkreeg de meester zijne tegenwoordigheid van geest, hij greep de kinderen een voor een, trok hen onder de vechtende stieren weg en wierp hen door een venster in den tuin. Als door een wonder is geen van de kinderen ernstig gewond geraakt, maar alleen hebben sommige ligte kwetsuren ontvangen.

— Eene nieuwe soort van diefstal is dezer dagen in een voornaam magazijn van modegoederen te Parijs gepleegd. Een heer en eene dame stonden sedert een half uur te dingen, den eenen naar kanten, de andere naar een *voile*; men had hun reeds verscheidene stukken laten zien, zonder iets naar hunnen smaak te vinden, toen een derde persoon binnentrad en shwals vroeg; doch naauwelijks had men er hem eenige getoond, of hij verbleekte, waggelde en viel op den vloer. — *Ach God!* riep de winkeldochter, *dien heer krygt de vallende ziekte!* Aanstonds beijverde zich ieder den ongelukkigen hulp te bieden; deze bekwam eindelijk, deed een rijtuig naderen en reed in hetzelve weg. Maar te midden van de verwarring, welke dit ongeval had te weeg gebragt, waren de heer en de dame verdwenen, en men bespeurde welhaast, dat zij verscheidene kostbare kanten en sluijers hadden medegenomen.

— Een romanesk voorval, dat aan de geschiedenis van den ongelukkigen *Kasper Hauser* herinnert, wekt, op dit oogenblik, de nieuwsgierigheid van de inwoners van Passy, bij Parijs.

Een grijsaard en zijne vrouw, welke Passy reeds twee of drie jaren bewoonden, zonder dat iemand wist, van waar zij kwamen, waren sedert twee dagen verdwenen. Maar daar zij afgezonderd leefden, weinig uitgingen, en hunne kleeding geenen overvloed verried, maakte men zich deswege aanvankelijk niet ongerust. Daar intusschen de buren, op den derden dag, niemand voor den dag zagen komen, en een dof gekerm vernamen uit het kleine dakkamertje, besloten zij hetzelve binnen te dringen. Zij zagen in de twee kamers, welke nagenoeg de geheele woning uitmaakten, niemand; maar toen op nieuw zuchten en een zacht gekerm hunne ooren troffen, ontdekten zij eindelijk eene geheime deur in een paneel, welke zij openden, en waarachter zij een donker klein vertrekje vonden. Van daar kwam dat gekerm. Toen zij zich van licht voorzien hadden, zagen zij een jong meisje tusschen de 10 en 12 jaren, met een bleek gelaat, uitgeteerd ligchaam, op eenen kleinen biezen stoel gezeten en aan den muur met eene ketting vastgeklonken. Digt bij dit arm kind stond een pot, welke water moet bevat hebben, en waarin nog eene korst zwart brood lag, waarvan de hardheid bewees, dat het reeds eenige dagen oud was. Op alle vragen, welke men aan deze ongelukkige gevangene rigtte, antwoordde zij slechts, nu eens lagchende dan weder schreijende: *Ton! ton! ton! ton!* Het was onmogelijk eenig ander antwoord van haar te bekomen. Men haaste zich haar te ontkluisteren en eene menschlievende gebuur belaste zich met de sorg voor dit arm kind, dat voorzeker, op die wijze, verscheidene jaren gevangen had gezeten, zonder dat men tot haar gesproken had. Zij is in eene soort van onnoozelheid gevallen, waaruit zij misschien, door eene teedere zorg zal kunnen gered worden. Er zal een onderzoek worden ingesteld nopens de betrekking, welke er bestaan kan tusschen dit rampzalig kind en de twee oude lieden, wier slagtoffer het was. Men veronderstelt, dat het aan hun, tegen betaling van een jaargeld, was toevertrouwd geworden, welk geld, door de eene of andere onbekende oorzaak, achterwege gebleven was, en dat deze omstandigheid hen genoopt heeft op eene zoo wreedaardige wijze deze achteloosheid van betaling te wreken.

— Zaturdag jl. heeft voor de correctionele policie van Soissons teregtgestaan *Charles de Roucy*, lid van een der

---

JEAN REVEILLÈRE.

(Vervolg van onze vorige.)

- Kom aan! hervatte eindelijk de representant; wij gaan weder vertrekken. Gij ziet nu, moedertje, dat ik niet zonder gidsen zal zijn. Maar daarmede is het niet gedaan... gij moet met ons gaan, verstaat gij wel, oude sloof.

- Ik? mijn goede mijnheer!

- Gij en uwe dochters. Uw zoon is tegen ons, hij heeft daarvan geen geheim gemaakt; gij zult dus als gijzelaars naar het hoofdkwartier gebragt worden.

- Ach! riep de oude, met gevouwen handen; gij wilt ons laten doodschieten!

- Volstrekt niet; ik weet dat gij brave vrouwen zijt; maar gij moet met ons komen.

- Neen, neen, antwoordde de oude, zich tot hare kinderen wendende, ik zeg u, dat gij ons niet van hier zult rukken.

- Laat ons daar maar een einde aan maken! riepen de republikeinen.

De vrouwen gaven een luiden gil; maar de representant plaatste zich voor haar, en zeide op eenen gezagvoerenden toon:

- Geen geweld! zij hebben zich goed jegens mij gedragen. Nu, moedertje, indien gij daar iets tegen hebt, zullen wij u met rust laten; maar gij zult ons toch wel eene uwer dochters medegeven, om ons tot buiten het bosch te geleiden?

- Ja, ik zal mede gaan, moeder, zeide Genoveva met geestvervoering. Komt, volgt mij.

La Reveillère wierp eenen smartelijken blik op hare dochter; maar Genoveva vervolgde op eenen vasten toon:

- Ik zal die heeren wel geleiden tot aan gene zijde van het bosch, van dáár tot Verins is de weg goed.

- Tot wederzien dan! riep de representant; voorwaarts!

De dochter begaf zich in allerijl op weg, de krijgslieden toewenkende haar te volgen.

De twee achterblijvende vrouwen bleven onbewegelijk staan, tot dat de laatste der soldaten verdwenen was. Toen wendde Joanna zich eensklaps tot hare moeder en zeide:

- Moeder, die menschen zullen ons kwaad doen; gij moet naar de schuilplaats vlugten.

Zij liep heen om den hond vast te leggen en de deuren te sluiten.

- En uwe zuster? vroeg de oude, zonder zich nog te bewegen en steeds toeluisterde.

- Wat God zal believen! antwoordde Joanna, maar ik hoor iets dat mij zegt dat ons een ongeluk zal overkomen. Gij zijt onzer aller moeder; kom met mij.

Zij bleven nog eenige oogenblikken staan, aandachtig het oor leenende.

Eensklaps hoorden zij een luid gegil, daarna mannenstemmen en naderende voetstappen.

Joanna vatte hare moeder om het lijf en sleepte haar mede achter het huis; terwijl la Reveillère, al vlugtende, nog hare dochter Maria riep.

Het akelig gegil hield op en naauw waren de vrouwen, hevig verschrikt en met hare schoenen in de hand, in het bosch verdwenen, of de soldaten kwamen weder te voorschijn en liepen regtstreeks op het huis af. De deuren bezweken weldra onder de kolfslagen. Zij zochten en doorstaken bedden, kasten, houtstapels met hunne bajonnetten. In een oogenblik was alles geplunderd en vernield, maar zij vonden niets dan den hond, die in den stal vastgebonden lag. Nog andere soldaten voegden zich achtervolgens bij hen en eindelijk kwam ook de representant van achter de hegge te voorschijn.

- Wel? vroeg hij.

- Ontsnapt! zei een der soldaten, wij hebben haar te veel tijd gegeven.

- Spoort ze op.

- Als men maar weten mag, hoe en waar, burger-representant?

- Domooren! hernam deze, met het oog op den stal wijzende.

Hij naderde den hond en dien met de hand streelende, maakte hij langzaam den knoop van het touw, dat aan zijnen halsband vastgemaakt was, los, en zeide: zoek!

De hond schudde zich uit, rook naar alle zijden en nam zijnen loop naar het bosch.

- Volgt hem, zei de representant; wij zullen ze wel vinden.

Men stak in der haast het huis op drie of vier plaatsen in brand, en de soldaten over het kreupelgewas heen springende, liepen het dier na, terwijl de representant hen van verre volgde.

Op een' afstand van twee geweerschoten sloeg de hond eenen hollen weg in, welke aan eene zijde met een veld hooge bremmen beplant was, die eene ondoordringbare palissade daarstelden. De hond blafte, stak zich meermalen den neus aan de stekelachtige takken en kroop eindelijk in het bosch. De soldaten hieuwen eenige takken met hunne sabels weg en drongen insgelijks met het hoofd vooruit door de doornen; maar juist was daar de weg reeds gebaand; want de boeren, die zich in die velden verborgen, sneden met groote scharen de takken voor zich weg. De soldaten kwamen echter, niet weinig bezeerd, de een na den anderen en al vloekende nader.

La Reveillère, die de laatste in den schuilhoek gekomen was en op den grond lag, hoorde den hond en de soldaten.

- Joanna, zeide zij, wij moeten de arme lieden, die hier

oudste adelijke familien van dit land. Deze ongelukkige, in wiens aderen het bloed misschien stroomt van *Charlemagne*, heeft, alhoewel nog jong zijnde, reeds 23 veroordeelingen ondergaan.

— Onlangs stond voor het crimineel geregtshof van Lyon eene vrouw van 60 jaren te regt, beschuldigd, dat zij een vijfjarig meisje had gestolen. Uit het onderzoek bleek, dat de aangeklaagde, *Adelaïde Bequet*, te Parijs geboren, gescheiden was van eenen zekeren *Spork*, vervolgens als baronnes van *Saint-Hilaire* 200,000 frs. vermogen bezat, later weder op de brug Pont-Neuf te Parijs bedelde, en, afwisselend in Amerika, Fontainebleau, Parijs, Malta, Algiers, enz. leefde. Toen zij het vermogen verkwist had, dat zij uit Amerika medebragt, had zij de geslepenste bedriegerijen verzonnen, om zich ondersteuning te verschaffen. Zoo verklaarde zij zich voor blind, en liet, door den beruchten kwakzalver *Wiescke* te Parijs, eene wonderkuur op zich verrigten, waardoor des geneesheers naam en de voorgevende genezene veel geld verwierf. Met dat geld ging zij naar Algiers, en opende eenen tapperswinkel; maar werd, omdat zij bij eene kloppartij een soldaat dood stak, tot zes maanden gevangenisstraf veroordeeld. Toen zij de laatste maal in hechtenis werd genomen, gaf zij voor, dat zij zich bezig hield met het daarstellen van eene school-inrigting. Zij had het kind gestolen, om daarmede in koffijhuizen te bedelen. Is dit geen karakter, dat geheel geschikt is voor eenen hedendaagschen roman?

— De Correctionele Regtbank te Parijs heeft een droevig schouwspel van jeugdige bedorvenheid opgeleverd. Een klein meisje van elf jaren was beschuldigd van poging tot vergiftiging van haar broertje van elf maanden. Dit kind, ofschoon van een zeer zacht voorkomen, blijft gevoelloos voor de nieuwsgierige oogen, die op haar zijn gerigt; zij schijnt zelfs zoo weinig op de aan haar door den president gerigte vragen te letten, dat men haar, om haar te noodzaken te antwoorden, op de trappen voor de regters heeft moeten plaatsen.

Pres. Gij had dan een afschuw van uw broertje?

De kleine *Ruffier*. Ja ik had een afschuw van hem.

Pres. Waarom; wat kwaad had hij u kunnen doen, hij was nog geen elf maanden oud?

Antw. Dat doet er niets toe, ik haatte hem, omdat ik... niet van hem houde.

Vr. Gij hebt hem erg kwaad willen doen?

Antw. Ja.

Vr. Men legt u eene zeer booze daad ten laste, en waarover men zich op uw leeftijd verwonderen moet. Gij hebt kaarsvet geraspt met Spaansch groen bezwangerd in een koperen kandelaar, en gij hebt dit vet in een pot met appelen gedaan, die voor uw broertje bestemd was, (teekenen van afgrijzen bespeurt men hierbij in de zaal).

Antw. Ja.

Vr. Wist ge wel, dat gij door zoodanig Spaansch groen aan uw broertje te geven, hem kondt doen sterven.

Bekl. (*met de grootste koelbloedigheid*) Ja.

Pres. Bovendien hebt gij reeds meermalen slechte stukjes bedreven: gij hebt het huis van uwe moeder vijftien malen verlaten.

Bekl. Ik weet niet hoeveel keeren.

Men ondervindt eene onbeschrijfelijke gewaarwording als men deze koude, afgemeten en juiste antwoorden van deze kleine ongelukkige hoort. Hare moeder wordt als getuige gehoord. Deze arme vrouw stort heete tranen. Zij kan het kind niet aanzien dat haar zooveel verdriet veroorzaakt. Zij verhaalt den misdadigen aanslag van haar dochtertje.

Pres. Waar kan de haat van dat kind tegen haar broertje uit voortkomen?

De Moeder. Ik weet het volstrekt niet, mijnheer!

Pres. Is uw jongetje ziek geweest ten gevolge van het inslorpen van het Spaansch groen.

Moeder. Neen, mijnheer!

Pres. Gij hebt hem toch geneesmiddelen laten innemen?

Moeder. Dat was meer uit voorzigtigheid dan om eene andere reden.

Op de interpellatie van den pres. aan den heer *Raspail*, die ter audientie tegenwoordig was, antwoordt deze scheikundige, dat het Oxidum cupri, hetwelk het kind met vet vermengd heeft gebruikt, in te kleine hoeveelheid was om oorzaak van doodelijke gevolgen te hebben kunnen zijn.

Ten gevolge van deze verklaring, en op het volhouden der moeder, dat haar kind niet ziek is geweest, heeft de advokaat des Konings zich verpligt geacht de beschuldiging te laten varen, waarvan de daadzaken niet onder de toepassing der wet vallen.

NEDERLANDEN.

'S HERTOGENBOSCH, den 17. Februarij. Omtrent de niet verschijning van *Jan ter Linde* op de dagvaarding voor den heer regter-commissaris, vernemen wij dat *Jan ter Linde* op die dagvaarding zou geantwoord hebben. *Ik heb daartoe noch reis- noch verblyfkosten: indien men my hebben wil, moet men my maar komen halen.* Dit laatste zal dan voorzeker ook wel geschieden, wijl de wet zulks vordert.

KAMPEN, den 17. Februarij. Op 't Kamper-Eiland wordt hevig geklaagd over de steeds toenemende bedelarij; er zijn boeren die meer dan ƒ 100 hebben weggegeven, zoo aan centen als eetwaren; van 30 tot 40 is 't dagelijksche getal dat van deur tot deur gaat.

TIEL, den 17. Februarij. In ééne onzer Geldersche steden, had in de verleden week eene omstandigheid plaats, die wel regt vermelding waardig is. Een der geneesheeren de gewoonte hebbende, om, wanneer de straten dik met sneeuw overdekt zijn, het paard, dat zijn tilburrij voorttrekt, een ring met bellen om den hals te laten doen, ter voorkoming van ongelukken, had het geluk, door middel dier bellen, het leven van iemand te redden, die, tien minuten later, hoogst waarschijnlijk een lijk zou zijn geweest. In ééne der straten, die de voorzigtige doctor door rijdt, en welk doorrijden men door middel der bellen gewaar wordt, doet men hem op eens voor een huis stil houden, waar zijne hulp wordt ingeroepen. Dáár vindt hij een' heer uit eene andere stad, die een' aanval van beroerte heeft bekomen. De doctor appliceert oogenblikkelijk eene lating, en door die lating is de lijder voor zijne dierbare betrekkingen behouden. Het is opmerkelijk, dat de stedelijke regeringen niet bij publicatie, hunne rijdende stadgenooten uitnoodigen, om het voorbeeld van diligence- en postkar-rijders, en andere voorzigtige rijtuighouders, in dezen te volgen!

— De landverhuizing naar Noord-Amerika, begint thans alhier meer tot een staat van uitvoering te komen. Immers de heer Mr. *C. Verwayen*, uit Nijmegen, heeft bekend gemaakt, dat zijn vertrek uit genoemde plaats op heden zal plaats hebben, waarom zich velen, uit deze omstreken, die zich aan genoemden heer zullen aansluiten zich in den loop dezer week binnen deze stad vereenigd hebben, en alles voor den overtogt hebben gereed gemaakt. Wij vernemen verder dat de geheele trein zich gezamenlijk naar Antwerpen zal begeven, om daar scheep te gaan.

— In de maand Maart aanstaande zal uit Hattem naar Noord-Amerika een huisgezin vertrekken, hetwelk tot de hoogere standen der Maatschappij en tot een geslacht behoort, welke leden de eerste betrekkingen in ons land en de Oost-Indiën bekleed hebben.

ZIERIKZEE, den 17. Februarij. In den afgeloopen nacht heeft alhier een allerdroevigst onheil plaats gehad ter gelegenheid van het maskeradefeest, dat zoo hier als elders op vastenavond naar al-oud gebruik wordt gegeven. — Een jong meisje van ongeveer drie-en-twintig jaren, met name *Josina Augustein*, wierd als het offer van *wulpsche togten* of onedele driften, *by het plein de Balie*, vermoord gevonden. Na gedane lijkschouwing heeft men geene andere teekenen van verwonding kunnen opmerken dan loodblaauwe plekken en kneuzing aan de keel, de doorgaande blijken van verwurging. Ten gevolge van dit ontzettend voorval, is heden morgen al dadelijk bij den lijve gevat en gevankelijk naar het huis van arrest overgebragt den persoon van *A. Gloude*, een jongeling van vier en twintig jaren, als verdacht zijnde zich aan dit gruwelfeit te hebben schuldig gemaakt.

— Gisteren werd aan den WelEd. Hooggeb. Heer Marquis *de Thouars*, ten huize van den uitgever dezes, eene dagvaarding beteekend, om op Vrijdag den 26. dezer te compareren voor de arrondissements-regtbank alhier, ter zake van het vermaarde berigt, betreffende *Jan B.*, of beter gezegd *Jan Bedrog*.

De uitgever dezes is als getuige in dit regtsgeding mede gedagvaart.

— In den nacht van 16. op 17. Februarij, is er op het dorp Oosterland brand ontstaan, waardoor drie schuren zijn in den asch gelegd, als: 1 van *I. Passe*; 1 van *K. van den Bogert*, en 1 van *Zandyk*. De oorzaak is onbekend.

(*Z. N.*)

VLISSINGEN, den 18. Februarij. Z. M. heeft, bij besluit van den 13. dezer, tot broeder der orde van den Nederlandschen Leeuw benoemd, den commissaris van het loodswezen te Brouwershaven *Plugge Hnz.*, ter belooning zijner voortreffelijke aan den lande bewezene diensten, door het met kloekheid en beleid in hoogst moeijelijke omstandigheden binnenbrengen van Z. M. brik *de Meermin*, in de maand November 1831, in de Goeree.

Weldadigheid.

§ § § DIAKENEN der NEDERDUITSCHE GEREFORMEERDE GEMEENTE weder in staat gesteld zijnde om op heden aan hunne armen Warme Spijs te kunnen doen uitdeelen, voortspruitende uit de opbrengst der plaats gehad hebbende voorstelling in den Schouwburg door het Liefhebberij-Tooneel-Gezelschap van het 3e Regement Infanterie, in garnizoen binnen deze stad; zoo betuigen zij bij deze, daarvoor hunnen hartelijken dank, en wenschen dat deze zoo edele daad door meer andere mag worden achtervolgd.

VLISSINGEN, den 19. Februarij 1847.

Diakenen der Ned. Geref. Gemeente voorn.,
Namens dezelve,
C. DE WOLFF Cz., Praeses.
J. B. V. SCHULTZ, Scriba.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. Februarij. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Antwerpen, F. Claeijs, Triest, stukgoed; Belgique, C. Vent, Lissabon, zout.

Voor Gend bestemd:

Euphemie, J. Diedar, Sieraleona, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Francia, J. Croekert, ballast, Palermo.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

achter ons verborgen zijn, niet leveren. Geven wij ons, in Gods naam, over.

En de twee vrouwen gingen in allerijl den aankomenden manschappen te gemoet.

- Gaat niet verder, zei de oude, doet met ons naar uw welbehagen.

Deze daad redde het leven van twintig menschen, die tien voetstappen verder in doodsangst zaten. De door de takken verblinde soldaten grepen de twee vrouwen aan, verblijd van niet verder te moeten doordringen. De representant was op den hollen weg blijven wachten met eenen onder-officier. Toen hij hen zag naderen, ging hij weder aan hun hoofd terug.

Moeder en dochter liepen tusschen de soldaten die haar gevangen genomen hadden en haar steeds vooruit duwden. La Reveillère, al hare tegenwoordigheid van geest behoudende, dacht nog aan het behoud harer dochter, en hield zich een paar stappen achter haar, digter bij de soldaten, om te hooren wat zij zeiden. En het oog op den representant, dien zij dadelijk erkend had, slaande, zeide zij binnensmonds: - Mijn God! hoe is het mogelijk goed met kwaad te vergelden!

De soldaten spraken intusschen zachter en de moeder hoorde, dat zij over hare dochter, welke zij de jonge noemden, in woordenwisseling waren. Hunne uitdrukkingen waren zoo eerloos, dat zij zelve moeite had ze te begrijpen; maar zij vervulden haar met nog meer schrik, dan het vooruitzigt op haren aanstaanden dood. Hare aandacht verdubbelende, doorgrondde zij ten laatste de afschuwelijke plannen dier monsters tegen hare dochter. Deze hoorde niets en ging met nedergeslagen hoofd vooruit. Eensklaps wendt zich hare moeder tot haar en zegt haar zacht:

- Joanna! zoudt gij wel oogenblikkelijk willen sterven?

- Moeder wij beleven hier zooveel ellende, dat het mij niet hard zou vallen dadelijk te sterven.

- Laat mij begaan, kind, wij zullen er voordeel bij hebben. Wij zullen oogenblikkelijk sterven; doe slechts zoo als ik.

Zij blijft staan, keert zich om en zegt, op een kalmen toon aan de soldaten:

- Wij zullen niet verder gaan: gij kunt ons hier ombrengen.

En zij valt op den kant van eene sloot neder; hare dochter volgt dit voorbeeld.

- Wilt gij voortgaan?

- Ik heb u immers gezegd, dat wij niet verder gaan zullen.

De soldaten, ongerust omdat zij hunnen aanvoerder, voor zich uit, den weg zien vervolgen, rigten het woord tot Joanna, zeggende: Voort gij!

- Gij hoort immers wat mijne moeder zegt. Gij moet ons hier ter dood brengen.

- Houd u goed, Joanna! riep de oude. Uwe eer is in gevaar.

Een der soldaten zet de punt van zijnen sabel op den buik van de jonge vrouw en drukt hem langzamerhand in.

- Wilt gij gaan, diefegge!

- Wij zullen niet verder gaan, antwoordde Joanna op denzelfden toon.

Nu wederhoudt niets meer de woeste bende. Zij doorstaken Joanna met hunne sabels en bajonnetten en hieuwen met verdubbelde slagen op de oude, die hare handen boven haar hoofd uitstekende, onder de slagen steeds riep: - Houd u goed, Joanna, bewegen wij ons niet.

De soldaten, ziende dat zij bewegeloos lagen, vervoegden zich weder bij den representant, die hen in de verte bad zien werken. Zij vervolgden te zamen hunnen weg.

Eenige oogenblikken daarna, slaakte Joanna eenen zucht, opende de oogen en zat overeind. Hare moeder naast zich ziende liggen, riep zij haar, maar de oude gaf geen antwoord. Toen legt Joanna, geheel bebloed, hare handen op hare wonden, vouwt haar kleed en voorschoot bijeen om hare ingewanden, die zich uitstorten, in te houden, en staat op. Met veel moeite sleept zij zich naar de heide, en besteedt hare laatste krachten, om door de doornen heen te worstelen. Zij bereikt de plaats waar de heer Guerin, pastoor harer parochie, verborgen lag. De priester, die haar dood waande, gilde van blijdschap toen hij haar zag. Zij valt knielend voor hem neder.

- Mijnheer pastoor! ... er is mij niets overkomen. Hare stem begaf haar, en vreezende dat haar de tijd ontbreken zou, hernam zij:

- Mijnheer pastoor, mijn geweten is wel niet zwaar belast; maar ik heb niet willen sterven zonder de absolutie te ontvangen.

De verschrikte priester weet niet wat zij zeggen wil; hij zegent haar en oogenblikkelijk zijgt Joanna voor zijne voeten levenloos neder.

Toen ontdekte men hare wonden en begreep men tevens wat zij had willen zeggen met die woorden: er is mij niets overkomen.

La Reveillère kwam eerst lang daarna weder bij. Daar het reeds donker was en zij Joanna niet meer naast haar zag, dacht zij aan Maria, haar jongste kind en kroop op handen en voeten het bosch in, den weg naar de hoeve nemende. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.